Выходать у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація Ѳодъ ч. 3 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вольнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 244. | Нинѣ: гр. к. Зиновія, рим. к. Мартина | Завтра: гр. к. Стахія, рим. к. Куніберга | Пятниця 30 жовтня (11 листоп.) 1892. | Всходъ сонця 7 г 4 м.; заходъ 4 г 25 м. Баром. 774 терм. + 10° + 1·4°. | Рôкъ II.

Замахъ дінамітовый въ Парижи.

Французскй анархісты дали знову знати о собѣ. Здавало ся, що по страченю ихъ головного проводиря, Равашоля, они налякають ся и на довшій часъ притихнуть; ба, правительство французске, котре было взяло ся до анархістôвъ по послѣднихъ кôлькохъ замахахъ досыть енергічно, думало, що вже ихъ зовсѣмъ розбило, тымчасомъ показали знову таку свою штуку, якои не повстыдавъ бы ся и самъ Равашоль. Сей найновѣйшій замахъ, котрый страшно налякавъ не лишь самъ Парижъ, але й цѣлу Францію, стоить очевидно въ звязи зъ послѣдными страйками гôрниковъ въ копальняхъ вугля въ Кармо въ департаментѣ Тарнъ, якъ то заразъ побачимо.

Товариство копалень вугля въ Кармо, котре мае свôй дôмъ въ Парижи, доставало въ послѣдныхъ дняхъ множество листôвъ зъ погрозами, котрй походили очевидно вôдъ анархістôвъ. Вô второкъ дня 8 с. м. около чверть на дванацяту передъ полуднемъ побачивъ бувъ возьный згаданого товариства въ домѣ, де мѣстять ся бюра згаданого товариства, на пôвповерсѣ (мецанінѣ) якусь велику пачку и давъ о тôмъ знати сторожеви того дому. Возьный, Гаренъ, догадавъ ся заразъ, що въ тôй пачцѣ щось несамовитого и сказавъ то сторожеви, а той взявъ ся до згаданои пачки, котра была завинена въ папѣръ и обвязана мотузкомъ, дуже осторожно, розтявъ мотузокъ, розвинувъ папѣръ и побачивъ, що въ нѣмъ есть зелѣзный горнець переверненый горѣ днomъ; вôнъ пôднѣсъ горнець; бувъ дуже тяжкій, бо важивъ ажь шѣсть кільо. Гаренъ пôшовъ заразъ вакликати поліціяна, а сторожь взявъ тымъ часомъ горнець и положивъ его на заднôй брамѣ въ тôмъ самôмъ домѣ. Незадовго опôсля прийшло трохъ поліціянôвъ, котрй взяли той горнець и пôшли разомъ зъ Гареномъ до комісаріяту при улвици des Bons Enfants. Що тутъ теперь стало ся, годѣ точно знати. Чи они горнець той зле поставили, чи въ нѣмъ бувъ такій прилад, котрый по певнôмъ часѣ мусѣвъ довести до выбуху бомбы, не знати; досыть, що бомба експльодувала и убила всѣхъ людей, що були тогды въ тôй комнатѣ въ комісаріятѣ. Въ кôлька мінутъ по тôмъ, коли до комісаріяту вôйшли поліціяны зъ возьнымъ, роздавъ ся такъ страшный гукъ, якъ колибъ хто стрѣливъ изъ сто пушокъ наразъ, и понѣсъ ся по цѣлôмъ мѣстѣ.

Було якъ разъ 20 мінутъ передъ 12 год., коли то стало ся. Недалеко вôдъ того мѣсця стоить банкъ французскій и длятого въ першôй хвили думали всѣ, що то въ банку настала експльозія. Люде перепуджений почали заразъ сотками збѣгати ся на мѣсце. Въ комісаріятѣ высадило було всѣ вôкна, въ подлозѣ выломило дѣру на 4 метры довгу а три метры широку, бальки були поломаний на дрôбнѣ куснѣ. На порозѣ лежало розôрване тѣло одного поліціяна; ему вôдорвало обѣ ноги а на тѣлѣ були ще шматы зъ подертого одѣня; тѣла однакожь годѣ розпôзнати. Зъ другихъ людей видко лишь безформнй масы. Куснѣ тѣла, мозокъ и кусники костей видко на стѣнахъ, всѣ стѣны и стеля оббризканй кровію. Сконстатовано лишь, що згинуло пятеро людей: секретарь поліціѣ Пуссе, бриґадіръ Фоморенъ, поліціянъ Ро, инспекторъ Труто и возьный Гаренъ. Всѣ они були батьками родинъ. Погибъ також ще оденъ поліціянъ, котрого заразъ по выбуху выслано зъ префектуры на мѣсце замаху; вôнъ ледви добѣгъ туды, якъ вже и передъ самымъ мѣсцемъ выбуху упавъ неживый на землю.

Міністеръ торговлѣ, Рошь, котрый бувъ заразъ на мѣсци выбуху, такъ оповѣдавъ въ парляментѣ о его наслѣдкахъ: Тѣла людей, порозрываний на куснѣ, выглядали якъ одна розтоплена маса; ихъ збирають куснями въ мѣшки; 'они выглядають такъ, якъ колибъ вже зъ пôвъ року лежали въ земли. Менѣ показали тѣло одного поліціяна и я не мôгъ не вôдозватись: И то мавъ бути чоловѣкъ! Пôзнали его лишь по тôмъ, що въ его кишени була службова карта ѣзды омнібусами. Возьного товариства копалень въ Кармо пôзнати лишь по шматахъ, якй остали ся зъ его свнои лібреѣ. И при сѣй експльозіи такъ само, якъ свого часу въ реставраціи Веріого, спостережено, що куснѣ одежѣ повпыхали ся глубоко въ тѣло убитыхъ.

Хто пôдложивъ ту бомбу, доси ще не звѣстно; доси нема анѣ слѣду якогось виновника. Оденъ зъ мешканцѣвъ дому, де настала катастрофа, розказуе, що въ послѣдныхъ дняхъ лазивъ тамъ по сходахъ якійсь молодый, може 25-лѣтный чоловѣкъ и допытувавъ ся за якоюсь партіею. Президентъ товариства копалень въ Кармо, бар. Рейлъ, зложивъ въ поліціи до протоколу, що вôнъ думае, що той замахъ бувъ вымѣреный противъ него, бо звѣстно було, що вôнъ о 11 год. приходить до бюра. Що до самои бомбы, то , мѣскій хемікъ Жіраръ есть того погляду, що то була бомба того рода, котра заразъ експльодуе, скоро ѣѣ перевертати; умѣщенй въ нѣй матеріи выбуховй мѣшають ся тогды и выкликують выбухъ. Бомба мала видъ кôтлика и була зовсѣмъ подôбна до тыхъ, якихъ уживавъ Равашоль. Дехто доказуе знову, що въ бомбѣ бувъ помѣщеный прилад годинниковый, котрый накрученый на певну годину, мусѣвъ выкликати выбухъ.

О 3. год. по полудни почала сторожа пожарна робити ладъ на мѣсци выбуху, тѣла возбирано и завинено въ полотна и зложено поки що въ сусѣднôй ремезѣ; завтра вôдбу-

---

9)

Золота доля.

Оповѣданє.

Зъ польского. — Маріи Родзевичѣвны.

(Дальше.)

Стара Парашка закрутила веретеномъ и снуючи довгу-довгу нитку, зачала также снувати зô старои памяти вôдвѣчну казку. Вихоръ вторувавъ ѣй на дворѣ и шелестъ Павлового човенця.

— Въ давну давнину живъ собѣ царевичь, сынъ можного царя, що мавъ великй краѣ и войска оружнй и замки зъ камѣня, а въ нихъ золоченй комнаты. Але розгнѣвавъ ся на царя старый чарôвникъ и забивъ его, слуги порозганявъ, замки поруйнувавъ, войска порозбивавъ. И оставъ ся царевичь на свѣтѣ самъ оденъ, бѣдный, якъ хлопска дитина, безъ даху и хлѣба, и не знавъ, де голову зложити, и де йти и що зъ собою почати въ тôй недоли.

Спавъ на мосѣ въ борѣ и пивъ росу, а ѣвъ ягоды, и плакавъ часто и проклинавъ ворога.

Змилувала ся надъ нимъ стара ворожка, прийшла разъ до него и каже:

— Встань, хлопче, й не плачь! Иди за тою ясностію, що ѣѣ о заходѣ сонечко за собою лишае, и шукай долѣ. А памятай, якъ зробишь що доброго, то тобѣ золота доля впаде въ руки, заколише тебе, якъ мати немову-дитинку. А найбôльше добре, хлопче, то, коли послужишь ворогови, бо то тобѣ вôдразу справить, а та вôдраза, то чеснота.

Шелестъ човенця Павла затихъ. Вôнъ заложивъ молодй руки на варстатѣ, палкй очи впяливъ у Парашку — и слухавъ радо.

— Такъ пôшовъ царевичь за золотымъ сонцемъ, городами и борами та рѣками и все золотои долѣ глядавъ по свѣтѣ, але не мôгъ ѣѣ нѣгде найти.

По тѣлѣ парôбка перейшло нервове дрожанє, вôнъ вздержавъ вôддыхъ и бувъ на скрозь пройнятый.

— Ажь разъ у борѣ напала его нôчь, вôнъ побачивъ луну середъ соснъ и почувъ голосъ: „Ратуйте!“ Зôрвавъ ся бѣчи, ажь ту туръ зъ людскою головою заступивъ ему дорогу и каже: — „Стôй! Тамъ у хатѣ горить той чарôвникъ суворый, що батька твого убивъ! Не йди! нехай гине!“

Станувъ хлопець, але гнеть пригадавъ собѣ слова ворожки и скочивъ ворогови на помôчь. Рôжнй дива забѣгали ему дорогу, але вôнъ не зважавъ и впавъ на огонь и вывашивъ дверѣ и вынѣсъ зъ хаты старого чарôвника.

Ой, старый же вôнъ бувъ, якъ мѣсяць на небѣ, якъ порохно въ дубахъ, що дивили ся на перше сонце, — якъ гнѣвъ людскій и кривда!...

И каже вôнъ до хлопця:

— За то, що ты мене выратувавъ, зроблю тобѣ, що хочешь! Три просьбы скажи, а я ихъ зроблю.

А хлопець думае думае и каже: — Дай менѣ брата, щобы я не живъ самъ середъ людей.

И давъ ему чарôвникъ коготь орла й око оленя, навчивъ, якъ мае пôзнати приятеля, и вôдправивъ.

И не було хлопця рôкъ, два и третього половину, ажь знову прийшовъ до старця и каже:

— Возьмѣть собѣ вашъ коготь орлиный и око оленя! Я вôдкрывъ братови душу, а вôнъ понѣсъ ѣѣ людямъ на позорище та на смѣхъ. Дайте менѣ, старче, любовь одну для душѣ и серця, щобы я у нѣй забувъ то, що мене болить и найшовъ щастє на свѣтѣ.

И давъ ему чарôвникъ вербову сопѣлку, таку просту, и цвѣтъ папороти, и каже:

— Иди небоже и грай по селахъ, а якъ на твою пѣсню выйде дѣвчина, то въ вкосу ѣѣ вплети сю цвѣтку, а она тобѣ серце вôддасть и рай отворить.

Пôшовъ хлопець въ чарами и не було его рôкъ, два и чверть третього, ажь знову

де ся ихъ похоронъ зъ великою парадою на коштъ державы. Міністры Любе и Рікаръ конферували вчера довшій часъ зъ членами управляючои рады товариства гôрничого въ Кармо. Кажуть, що товариство вже вôдъ самого початку страйку въ Кармо дôставало листы зъ погрозами, въ котрыхъ було написано, що высадять у воздухъ будынокъ товариства въ Парижи, скоро всѣ засуджени̂ робôтники не будуть назадъ приняти̂ до роботы.

Справы краєви̂.

(Заведенє интернатôвъ для стипендистôвъ семинарій учительскихъ.) Справа розширеня и побôльшеня числа интернатôвъ, въ котрыхъ могли бы бути помѣщени̂ стипендисты семинарій учительскихъ и курсôвъ пôдготовляючихъ, займає вже вôдъ довшого часу якъ Соймъ такъ и Выдѣлъ краєвый.

Именно Соймъ поручивъ Выдѣлови краєвому, щобы вôйшовъ въ переговоры зъ кругами, що займають ся добродѣйностію и просвѣтою народу, а то за для росширеня и побôльшеня числа интернатôвъ для стипендистôвъ семинарій учительскихъ.

Зъ вôдповѣдей, яки̂ Выдѣлъ краєвый одержавъ вôдъ дирекцій семинарій, показало ся, що для ученикôвъ въ семинаріяхъ учительскихъ мужескихъ истнували таки̂ интернаты у Львовѣ, Краковѣ и Тернополи. Въ мѣстахъ же Ряшевѣ, Станіславовѣ и Тарновѣ не було цѣлкомъ нѣякихъ интернатôвъ для ученикôвъ семинарій.

Вôдповѣдно до бажаня, высказаного комісією буджетовою, вôднѣсъ ся Выдѣлъ краєвый до консисторій латиньскихъ у Львовѣ, Перемышли и Тарновѣ та запросивъ ихъ до иніціятивы въ основаню интернатôвъ для ученикôвъ семинарій учительскихъ въ Тарновѣ Ряшевѣ и въ Станіславовѣ.

Зъ иніціятивы консисторій заведено дѣйстно въ сѣмъ роцѣ заходами товариства Винкентія а Павльо интернаты въ Тарновѣ и Станіславовѣ, а на ихъ основанє давъ Выдѣлъ краєвый для кождого интернату по 500 зр. субвенціѣ.

До комітету управляючого интернатомъ въ Станіславовѣ именувавъ выдѣлъ краєвый своимъ вôдпоручникомъ посла Стан. Брикчиньского.

Латиньска консисторія епископска въ Перемышли заявила ся дуже горячо за заведенємъ интернату въ семинаріи учительскôй въ Ряшевѣ, уважаючи, що ся гадка заслугує на пôдпору зô стороны всѣхъ приятелѣвъ дѣйстнои просвѣты народу, котрымъ лежить на серци выхованє новои ґенераціѣ учителѣвъ, вôдповѣдне тымъ скромнымъ вôдносинамъ, середъ котрыхъ прийде имъ дѣлати черезъ цѣле житє.

Увôльнена вôдъ журбы о насущный хлѣбъ молодѣжь, выховуючи ся въ интернатѣ, буде въ можности — пôсля гадки консисторіѣ — жертвувати весь часъ и всѣ свои силы лишь однôй справѣ, т. є., щобы набути потрѣбныхъ вѣдомостей и вôдповѣдного образованя до будучого званя, а також щобы переняти ся любовію до званя учительского, безъ котрого выповненє трудныхъ обовязкôвъ при выхованю шкôльнои дѣтворы стало бы ся для неи лишь тягаромъ.

Молодѣжь, остаючи въ интернатѣ пôдъ выключнымъ вплывомъ учителѣвъ семинарій, придбає сі̂ прикметы и честносты учительски̂, котри̂ роблять учителѣвъ способными до успѣшного выповненя обовязкôвъ зъ хôсномъ для церкви и краю.

Супротивъ того хôсна, якого надѣяти ся можна по заведеню интернатôвъ, консисторія готова пôдпирати змаганя Выдѣлу краєвого, щобы здѣйстнила ся намѣрена гадка, и вôзвати епархіяльне духовеньство до спôвучасти.

Консисторія подала проєктъ, щобы интернатъ примѣстити въ крылѣ, яке має добудоватись до бурсы ґимназіяльнои въ Ряшевѣ. Выдѣлъ краєвый зачавъ въ тôй справи переговоры, але справа станула на тôмъ, що Соймъ не полагодивъ петиціѣ комітету бурсы, котрый жадавъ 5000 зр. субвенціѣ и 12.000 зр. безпроцентовои позычки на выставленє будынку для интернату, а Выдѣлъ краєвый у власнôмъ обсягу дѣланя не мôгъ полагодити такъ важнои справы. Тожь теперь зъ вымкою Ряшева и Самбора, де ажь въ сѣмъ роцѣ засновано учительску семинарію мужеску, всѣ инши̂ мѣста, де суть семинаріи, мають интернаты.

Однакожь єсть надѣя, що и въ тыхъ двохъ мѣсцевостяхъ интернаты будуть заведени̂ незабаромъ.

У Львовѣ завязавъ ся комітетъ, котрый рѣшивъ завести интернатъ для учениць женьскои семинаріѣ у Львовѣ; а Выдѣлъ краєвый давъ 500 зр. пôдпомоги для сего интернату.

Переглядъ політичный.

Криза въ угорскôмъ кабінетѣ ще не закôнчила ся. Зъ Будапешту доносять, що вчера вечеромъ на конференціи ліберальнои партіѣ, повторивъ ґр. Сапарій данє вже въ парламентѣ заявленє, а партія похвалила однодушно становище правительства и заявила, що мусить згôдно поступати. То само зазначили також и поодиноки̂ бесѣдники, мѣжь иншими також и Кольоманъ Тіша. Нинѣ мають бути у Є. Вел. Цѣсаря міністры Сапарій и Векерле, а вôдтакъ Кольоманъ Тіша, Банфі и Сель.

Въ комісіи для закона карного предкладавъ пос. Жакъ, щобы дѣяльнôсть комісіѣ вôдрочити на часъ засѣданъ Рады державнои. Мін. Шенборнъ заявивъ, що вôдъ скорого залагодженя проєкту закона карного зависить и реформа поступованя цивільного. Внесенє Жака вôдкинено.

Вô второкъ вôдкрыто въ Бруксели конституанту, котра має перевести ревізію конституціѣ. Бесѣда престольна, якою король вôдкрывъ конституанту, видко, не вдоволила многихъ, бо цѣлый день вôдбувались въ мѣстѣ велики̂ демонстраціѣ. Двацятьтысячна товпа людей переходила мѣстомъ спѣваючи марсиліянку и карманьолю та пôдносячи оклики за загальнымъ голосованємъ. Коли король выходивъ зъ парляменту, обступило єго множество людей и кричали: „Дайте право загального голосованя!“

Межи Румунією а Греціею заносить ся знову на конфліктъ въ справѣ новои спадщины. Грецке мѣсто Янина домагає ся вôдъ румуньского правительства девяти маєтностей земскихъ и однои каменицѣ въ Букарештѣ въ вартости около 6 міл. франкôвъ, котри̂ записала тому мѣсту якась Грекиня, Кастрія, 29 лѣтъ тому назадъ. Справа ся буде розбирати ся въ сѣчни передъ букарештеньскимъ судомъ апеляційнымъ.

Новинки.

Львôвъ дня 10 падолиста.

— **Громадѣ Стрептôвъ** въ повѣтѣ каменецкôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Оломуцкій архієпископъ Теодоръ Копъ,** котрого передвчера выбрали, походить зъ убогои родины. Єго дѣдо бувъ жидомъ, але перейшовъ на католицку вѣру; родичѣ суть убогими господарями на ґрунтѣ и живуть ще дотеперь въ селѣ Брезніцъ на Моравѣ. Батько хотѣвъ вô свого сына, теперѣшного архієпископа, зробити купця, але сынъ волѣвъ стати священикомъ. Бувши канцлеромъ вôнъ справдѣ правивъ два послѣдни̂ роки діецезією. Коли єго выбрали архієпископомъ, вôнъ сказавъ: „Мене дуже здивувавъ такій выбôръ; тяжку одвѣчальнôсть вложила на мене капітула. Не знаю, чи я своими слабыми сила

явивъ ся у чарôвника. Кинувъ єму цвѣтку пôдъ ноги, поломивъ сопѣлку на куснѣ, а самъ упавъ на землю и гôрко заплакавъ.

— Де моя золота доля, старче? Де моє щасте и спокôй? Чи вы вже не маєте зѣля для мене?

— Маю! — сказавъ чародѣй и принѣсъ єму золоту чару холодного напою и сказавъ: Пий!

Хлопець выпивъ и заснувъ, усмѣхаючись; а старець вынявъ єму чару зъ рукъ, заклявъ єго, и послѣдни̂ каплѣ выллявъ на мураву.

И стало ся чудо: Де упала капля, тамъ стала бити кирниця, зъ кирницѣ повставъ потôкъ, зъ потока зашумѣла рѣка и вода росла, росла надъ спячимъ хлопцемъ, надъ боромъ, надъ землею. Вже обняла найвысши̂ дерева и замки, потопила людей, лише чарôвникъ рôсъ разомъ зъ филею и шептавъ проклоны. Ажь якъ надъ заклятымъ царевичемъ стануло бездонне озеро, старець здержавъ воду на мѣсци, въ середину озера кинувъ чару и щезъ. А хлопчина дотеперь спить на днѣ озера и нѣхто єму не перебиває сну, анѣ долѣ золотои не вôдбере.

Парашка замовкла, тяжко зôтхнула и пряла дальше. Залюблени̂ сидѣли въ задумѣ; Альханъ певно дрѣмавъ; Юстинъ водивъ бездушными очима за веретеномъ старои. На стѣнѣ въ сумраку остро вôдбивала ся подоба заслуханого Павла. Вже було тихо, але вôнъ все ще слухавъ и пôдъ тымъ враженємъ мѣнило ся єго марне, вѣтрами спалене лице, очи дивили ся въ одну точку на стѣнѣ и видѣли щось такого, що лише сами̂ видѣли, що ихъ наповняло дивными смужками то свѣтла, то тѣни. Не спавъ, а щось єму привиджувалось.

Коваль перший пробудивъ ся и вставъ недбало.

— Конець казки! — сказавъ — слава Богу, бо дуже дурна. Лѣпше ты прядешь, стара, нѣжь казки кажешь. Нѣ слова не зрозумѣвъ я зъ тои цѣлои авантуры...

— Бо вы спали! — воркнула черезъ зубы Маринка.

— А може, бо вже й пôзно. Треба йти до дому. Добранôчь, моя мила!

Хотѣвъ єѣ обняти и поцѣлувати, але она гнѣвно блыснула очима и усунула ся.

Вôнъ засмѣявъ ся.

— Ты драпаєшь нинѣ, котику!... Ну, нѣчо.... выпѣлую завтра й за нинѣ. Добранôчь! Ходѣмъ разомъ, Павле!

— Господарь казавъ менѣ не вôдходити. Добранôчь, Иполите!

— Бодай вы трѣсли! Сидѣть собѣ и гниите!

Вôнъ натягнувъ шапку на потылицю, сховавъ руки въ кишенѣ, отворивъ колѣномъ дверѣ и выйшовъ, посвистуючи....

Вже пѣяли когуты, отже й стара Парашка запхала веретено въ куделю, вôдсунула єѣ на бôкъ и вôдôйшла на спочинокъ до челядинои комнаты. Въ свѣтлици остали ся обоє молоди̂ и Юстинъ, що дрѣмавъ на земли. Невтомленый Павло взявъ ся знову до сѣтки, а вôдъ печи недовѣрчиво слѣдили за нимъ чорви̂ якъ пекло очи. По хвили замѣтивъ вôнъ поглядъ по неспокою, якій єго обнявъ, коли вôнъ пôднѣсъ очи. Они стрѣтили ся поглядами.

— Павле! — шепнула она бôльше рухомъ устъ, якъ звукомъ.

— Чого хочете? — спытавъ тихо.

— Чи вы були бы ради̂, коли бы по васъ ишла та суджена зъ могилокъ?

— Не маю судженои нѣ въ могилѣ нѣ на свѣтѣ! Не принесе менѣ смерти въ подарунку! — вôдповѣвъ зъ жалемъ.

— А якъ бы жива принесла вамъ папороть и бажала любови? — пытала дальше такъ само тихо й невыразно, лише очи доповѣдали богато, все.... — Ходѣть близше! — шепнула голосомъ, котрый упоювавъ и задурювавъ.

Якъ непритомный поступивъ вôнъ крокъ напередъ. Вôнъ самъ не знавъ въ тôй хвили, що чинить, коли на щасте рухъ сей збудивъ Юстина. Вôнъ зôрвавъ ся на ноги, побачивши, що Павло стоить, сѣпнувъ єго за рукавъ и ледви вымовивъ:

ми вможу сповнити сю задачу". Архієпископъ Конъ має теперь 48 лѣтъ.

— **Нові грошѣ**. Вѣденьска монетарня пустила минувшои суботы въ курсъ больше якъ 20.000 золотыхъ штукъ по 20 коронъ, вымѣнявши ихъ за всѣлякі давнѣйші золоті монеты. Доси пôшло вже въ курсъ около 50.000 штукъ золотыхъ въ сумѣ одного міліона коронъ. Вже й львôвскі мѣняльнѣ повыставляли теперь въ своихъ выставахъ золоті короны.

— **Въ подорожь довкола свѣта** выѣзджає дня 15 грудня Найд. Архикнязь Францъ Фердинандъ. Корабель, котрымъ поѣде, належить до найгарнѣйшихъ кораблѣвъ нашои фльоты; єсть узброєный 21 арматами, має машину парову, сильну якъ 6400 коней, освѣтлене електричне, огрѣває ся парою и т. д. Залога складає ся зъ 399 людей; мѣжь ними є й другий представитель пануючого Дому Найд. Арх. Леопольдъ. Корабель поѣде въ Трієсту черезъ каналъ суезкій до острова Кейльонъ, вôдтавъ до Австраліи и Япану. Звôдтамъ корабель австрійскій верне, а Найд. Архикнязь поѣде якъ незнакомый до Чікаґо на выставу. Зъ Америки верне въ початкахъ падолиста 1893 р.

— **Товариски сходины „Громады" у Вѣдни** вôдбули ся дня 6 с. м. и суть новымъ доказомъ живненности и силы „Громады". Сходины выпали величаво; явилось до 60 членôвъ зъ родинами а зъ интеліґенціи прибули оо. дръ Т. Сембратовичъ и Пюрко, послы Романчукъ, Телишевскій и и. Достойного голову клюбу руского привитано грôмкими оплесками; всѣ радѣли, що видять помѣжь собою горячого и невтомимого дѣятеля уже здорового, бодрого не лишь серцемъ але й тѣломъ. На спѣвахъ, промовахъ послôвъ и членôвъ та гостей, выкладѣ зъ историѣ зôйшовъ скоро довгий вечѣръ.

— **На фондъ памятника Тараса Шевченка** надôслали дальше свои фанты: Гермина Шухевичева зô Львова сашетку на хусточки до носа гафтовану на бѣлôмъ суннѣ. — Евґенія Шухевичѣвна зъ Красова шѣсть ручникôвъ вышиваныхъ хрестиками, кождый въ инші взоры. — Ольга Барвѣньска зô Львова три гачковані ковнѣрики, одну блювку до сорочки и сѣмь закладокъ до книжокъ, на котрыхъ выписані сентенціи зъ Шевченка. — Климентина Вакулиньска зъ Космача попельвичку, шѣсть серветокъ пôдъ склянки и одну большу серветку гафтовану. — Марія Икаловичева зô Львова пôдставку пôдъ годинникъ и гачковану вставку до подушки. — Ирма Фенцикова зъ Мукачева (на угорскои Руси) гафтовану припонку на фотель. — Стефанія Левиньска зô Львова пôдставку пôдъ годинникъ гафтовану на оксамитѣ. — Олена Петровска зô Львова оксамитну пôдставку пôдъ годинникъ прикрашену шкôряными цвѣтами. — Софія Поповичѣвна зô Стрыя диваникъ вышиваный на ютѣ. — Ольга Бачиньска зô Стрыя фартушокъ зъ бѣлого мушлину вышиваный хрестиками въ рôвныхъ краскахъ. — Єлена Гарухова зъ Грабовои серветку на стôлъ вышивану докола хрестиками. — Єлена Кисѣлевска зъ Лятача рушникъ вышиваный хрестиками, оденъ поясъ и оденъ шнурокъ пацьоркôвъ. — Кльотильда Вариводôвна зъ Кального двѣ батистові хусточки до носа зъ бѣлымъ гафтомъ. — Роботы надходять зъ рôвныхъ сторôнъ, бо навѣть зъ угорскои Руси. Надѣятись можна, що й Буковина та мѣста Станіславôвъ, Перемышль, Тернопôль, Бережаны и Самбôръ, въ котрыхъ то мѣстъ дотеперь ще зголошень не було, також незабавомъ поспѣшать зъ роботами тамошныхъ Русинокъ. Добра гадка и добрый прикладъ вдѣяли въ тôй справѣ вже богато и тôльки радуватись можна зъ того одушевленя нашихъ Русинокъ, яке видко зъ такъ численныхъ зголошень робôтъ и надôсланыхъ уже фантôвъ на льотерію.

— **П. Николай Ивасюкъ**, знаный нашъ молодый артистъ-маляръ гостивъ въ понедѣлокъ сего тыждня у Львовѣ въ переѣздѣ зъ Буковины до Монахова на дальші студіѣ въ тамошнôй академіи штукъ красныхъ (котра надѣлила нашого маляря окремою робôтнею на часъ кôлькалѣтный). Сегорôчні феріи на Буковинѣ зужиткувавъ п. Ивасюкъ на привбиране шкіцôвъ и типôвъ. Прибувши до Монахова, артистъ нашъ має намѣръ передовсѣмъ выкôнчити свôй образъ, мальованый передъ кôлькома лѣтами а представляючій „Богдана Хмѣльницкого пôдъ Зборовомъ". (Образъ той знаный ширшôй публицѣ рускôй въ илюстраціи въ Барвѣньского „Історіи Руси" выданôй „Просвѣтою"). На другій-же рôкъ загадує п. Ивасюкъ приступити до намальованя великого образа историчного, а заким возьмесь до сеи роботы, буде мусѣвъ поѣхати до Кіѣва въ цѣли конечно потрѣбныхъ до того студій. При сѣй нагодѣ згадаємо ще й то, що цѣну образа „При керници", выставленого у Львовѣ, кладе п. Ивасюкъ на 1000 зр. Той образъ знято въ Монаховѣ фотоґрафічно и п. Итасюкъ має прислати якусь скôлькость тыхъ фотоґрафій до Львова и до Чернôвцѣвъ на розпродажь.

— **Пригода на зелѣзници.** Зъ Товмача доносять: Дня 4 с. м. шутрôвка, ѣдуча до фабрики цукру, ударила у вôзокъ, бо мрака була. Черезъ то злетѣвъ старшій кондукторъ Бол. Бальцеръ на шкарпъ, шутеръ присипавъ єго, а вôзъ шутровый приваливъ и придушивъ єго та покалѣчивъ такъ тяжко, що грозить єму смерть.

— **Убійство.** Дня 7 с. м. зъ рана въ ровѣ коло зелѣзничого шляху Старыхъ Бродахъ найдено тѣло убитои дѣвчины Катерины Вербовскои, родомъ зъ Черницѣ пов. бродзкого. Повѣдомлена о тôмъ поліція стала сейчасъ шукати убійника и выслѣдила єго. Єсть то Семко Солтисъ. День передъ тымъ выдѣли єго зъ Вербовскою въ однôмъ брôдскôмъ шинку, а ночувавъ у стодолѣ недалеко вôдъ того мѣсця, де найдено трупа Катерины.

— **Зъ салѣ судовои.** Дня 18 серпня с. р. 27-лѣтный швець зъ Олешиць Осипъ Бистрицкій вернувъ надъ раномъ до дому нетверезый. А що вôнъ мавъ жѣнку, то тая заразъ стала єго сварити и вôдтакъ схопила й за мѣтлу, не щобы замѣтати хату, а въ иншôмъ похвальнôмъ намѣрѣ. Бистрицкій хотѣвъ боронити ся, схопивъ кусень дерева, кинувъ єго за жѣнкою, але такъ якось нещасливо, що ударивъ — тещу. Теща впала, ударила ся ще головою о машину и по двохъ годинахъ сконала. Судъ обжалувавъ Бистрицкого о убійство, але зъ розправы показало ся, що вôнъ кинувъ полѣномъ у власнôй оборонѣ, а не въ убійчôмъ намѣрѣ, и для того єго увôльнили вôдъ вины.

— **Весна въ пôзнôй осенѣ.** Сегорôчна осѣнь дѣйстно якась дуже дивна. Ще до недавна выпускали у насъ дерева свѣже листє, цвили а садовина навѣть другій разъ родила. Теперь у насъ вже досыть похолоднѣло, ба було навѣть кôлька примерозкôвъ, але коло Вѣдня, то якъ въ початкомъ весны, и тепло и ростины на ново вôдживають. Такъ доносять зъ Вѣдня, що тамъ по долинахъ и спадахъ гôръ, званыхъ вѣденьскимъ лѣсомъ, найдальше на захôдъ высуненого пасма Альпъ, цвитуть цвѣты якъ середъ весны. По долинахъ повно бѣлыхъ стокоротей, декуды видко червоні якъ гранъ звоздики а навѣть цвите жовта кульбаба (Tacaxacum); мѣсцями по зубôчахъ цвите кровавникъ, дзвôнки, Петрôвъ батôгъ (цикорія) и скабіоза; навѣть глуха кропива и медунка позацвитали якъ середъ весны, а коло тыхъ цвѣтôвъ увиває ся множество комахъ та мушокъ.

† Посмертні вѣсти.

Померли: Въ Татаровѣ повѣта рудецкого Марія Богачевска, вдова по бл. п. Осипѣ Богачевскôмъ, пароху въ Бѣлоголовахъ коло Заловець въ 60 р. житя; — у Львовѣ Параскевія де Ґрекуль, вдова по властителю большои посѣлости, теща заступника директора „Днѣстра" п. Осипа Ярембецкого, въ 86 р. житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 падолиста. Комісія буджетова выбрала вчера посла Щепановского ґенеральнымъ справоздавцемъ буджетовымъ.

Будапештъ 10 падолиста. Budapesti Hirlap доносить, що міністеръ фінансôвъ Векерле, и Сель заявили своимъ приятелямъ, що колибъ имъ предкладано президентуру кабінету. то не приняли бы еѣ; міністеръ Векерле покликуєсь на то, що єго ресортъ вымагає все — и силы чоловѣка.

Вѣдень 10 падолиста. Румуньскій король и наслѣдникъ престола румуньского приѣдуть вô второкъ до Вѣдня и задержать ся тутъ кôлька днѣвъ яко гостѣ Є. Вел. Цѣсаря въ цѣсарскôй палатѣ. — Вчера померъ тутъ нагло оденъ корабельникъ, приѣхавши кораблемъ зъ Рабы. Обдукція выказала, що вôнъ померъ мабуть на азійску холеру; бактеріольоґічні розслѣды ведуть ся.

Лондонъ 10 падолиста. Князя Мальбору найдено вчера въ єго палатѣ коло Вудстокъ, въ постели неживого.

Берлинъ 10 падолиста. Амбасадоръ Седеній зложивъ вчера свою візиту канцлерови Капрівіому. — Представлене сумного стану фінансôвъ въ престольнôй бесѣдѣ, зробило на всѣхъ партіяхъ прикре враженє.

Парижь 10 падолиста. Зъ Порто Ново наспѣла вѣсть, що полковникъ Доддъ по завзятôмъ опорѣ Дагомейцѣвъ занявъ ихъ святе мѣсто Кана. Въ борбѣ погибло по сторонѣ французскôй 11 людей а 42 єсть раненыхъ. На вѣсть о занятю Каны именовано Додда ґенераломъ.

Букарештъ, 10 падолиста. Супротивъ вѣстей, які розносять россійскі ґазеты, що пароходъ ґаґариньского товариства „Ольга" хотѣвъ лишь задля непогоды на Чорнôмъ мори вплынути до устя Дунаю коло Сулины, доказують зъ румуньскои стороны, покликуючись на білетины європейскои комісіѣ дунайскои, що згаданый корабель хотѣвъ силою дôстати ся до порту въ Сулинѣ, бо пôдъ ту пору була погода и Чорне море було зовсѣмъ спокôйне.

Бѣлградъ, 10 падолиста. Нові выборы до скупштины мають вôдбути ся въ лютôмъ.

— Павле, чи пôдете зъ сокирою на ополонки?

То отверезило Жужля зъ враженя казокъ, духôвъ и очей Маринки. Вôнъ схопивъ скоро сокиру и шапку, зъ горячковымъ поспѣхомъ и вже не дививъ ся въ сторону печи.

— Ходѣмъ, хлопче! — кликнувъ живо. — Скочь-но, збуди до компаніѣ парôбка Луку! Нôчь злодѣйска, чорна! Кобы такъ ще другі очи мати, то придались бы. Добранôчь вамъ!

Вôнъ поклонивъ ся Маринцѣ и за хвилю було вже пусто въ комнатѣ. Маринка для играшки чи зъ роздразненя зачала рвати бѣлыми зубками гафтовані береги запаски. Чорні очи еѣ миготѣли, якъ сѣрка. Она була дуже люта и глубоко вражена. Постановила собѣ здобути єго!...

Семенъ заставъ Жужля на становищу, господарку въ порядку, Маринку дома, хочь нарокомъ приѣхавъ о день скорше, нѣжь обѣцявъ. Зъ радости, що вернувъ и заставъ ладъ у загородѣ, зробивъ ся дуже щедрымъ. Донцѣ давъ шовкову хустину, службѣ по цѣлôй шѣстцѣ на горѣвку. Павла по батьковски поцѣлувавъ въ голову и пустивъ на цѣлый день до матери.

Муляриха приняла сына перші разъ усмѣхомъ радости. Въ хатинѣ було тепло и затишно, стôлъ чисто застеленый, а на нѣмъ страва, котру любивъ и дзбанокъ пива.

— Се що за празникъ, мамо? — спытавъ.

— Ой, празникъ, веселый празникъ! Семенъ вступивъ до мене и говоривъ, що любить тебе, якъ рôдного, що ты добрый и послушный. А знаешь, якій гостинець привѣзъ для тебе? Я ажь остовпѣла, якъ побачила! ходи, потѣшь ся, хлопче!

Отворила дверѣ вôдъ алькирика, Павло побачивъ новѣсенькій стрôй мѣщаньскій и самъ здивувавъ ся. Нѣчого не хибувало! Були высокі палені чоботы зъ пôдковами, ґранатова суконна свита, пôдшита футромъ, широкій червоный поясъ зъ тонкои волôчки и высока баранячa шапка. А коло того мати Ганна положила бѣле якъ снѣгъ бѣле.

— Исусе! — крикнувъ парôбокъ. — Таже то больше варта, нѣжь моя рôчна заслуга! Колижь я то вôдслужу?

— Жите довге, буде часъ! — потѣшала єго мати, не знаючи, що вôдъ того слова напавъ єго перелякъ.

— Умый ся, хлопче, обхари ся! Кинь у пѣчь ті твои погані лахи, а я тымчасомъ подамъ обѣдъ.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.